

"Lipstick to the void"

Ali Meer Azimi

«به آواز تیر تیر»

علی میرعظیمی

May 29 - June 19, 2026
Opening: 4 - 8 PM, Fridays: 1 - 8 PM
Other Days: 11 AM - 7 PM

۸ تا ۲۹ خرداد ۱۴۰۵
افتتاحیه ۱۶ تا ۲۰، جمعه‌ها ۱۳ تا ۲۰
سایر روزها ۱۱ تا ۱۹

آدرس: تهران، فرشته، مریم غربی، بعد از کوچه راز
Address: After Raaz Alley, West Maryam Street, Freshteh, Tehran, Iran

دستان نمایش علی میرعظیمی با عنوان «به آواز تیر تیر» را اعلام می‌کند. این پروژه بخشی از نمایش‌های بیرون از دستان با عنوان کانون دید است که در نزدیکی زیرزمین دستان در خیابان مریم غربی بعد از کوچه راز ارائه می‌شود. این نمایش در روز ۸ خرداد ۱۴۰۵ افتتاح و تا ۲۹ این ماه ادامه خواهد داشت. چیدمان فعلی، با تفاوت‌های جزئی، اولین بار در ارائه‌ی دستان در آرت‌فر لیسته ۲۰۲۲ به نمایش درآمده بود.

چیدمان «به آواز تیر تیر» اثر علی میرعظیمی، بر لحظه‌ای ویژه متمرکز است: کسر ثانیه‌ای که فاجعه رخ می‌دهد، آنچه او «لحظه‌ی برخورد» می‌نامد. این اثر که برآمده از پژوهش‌های او پیرامون جنگ ایران و عراق است، از لحظاتی الهام گرفته که فناوری‌های مختل‌کننده‌ی الکترونیکی عراق، سیستم‌های راداری ایران را از کار می‌انداختند. درست زمانی که سطح رادار به پهنه‌ای کدر و سفید بدل می‌شد، آژیرهای قرمز به صدا درمی‌آمدند و بمب‌ها فرو می‌ریختند. میرعظیمی به جای بازسازی مستقیم این رویداد، این گسست را به سطوح بازتابنده و شفاف، صدا و چیدمان فضایی ترجمه می‌کند و به جای تمرکز بر تصویرسازی تحت‌اللفظی از جنگ، به شرایط حسی و روانی آن وفادار می‌ماند.

این اثر عمیقاً با اعوجاج و حافظه‌ی تکه‌تکه‌شده گره خورده است؛ جایی که دیدن در تداخل فرو می‌رود و ادراک ناپایدار می‌شود. سطوح بازتابنده، بیننده را پیوسته به درون اثر بازمی‌گردانند، در حالی که فرم‌های سفید کدر، یادآور صفحه‌های راداری از کار افتاده، سیگنال‌های مبهم یا اطلاعات پاک‌شده هستند. حافظه در اینجا کمتر به شکل روایتی تاریخی و ثابت نمود می‌یابد و بیشتر همچون پسماندهای حسی پراکنده جلوه می‌کند.

اگرچه این چیدمان به معنای متعارف آن سینمایی نیست، اما با استفاده از توالی‌بندی سینمایی عمل می‌کند، به طوری که فضا بر روایت پیشی می‌گیرد. صدا، حرکت در فضا و تضادهای بصری ناگهانی، حس حرکت در میان قطعات معلقی رویدادی در حال وقوع را ایجاد می‌کنند. میرعظیمی با پرهیز از بازنمایی مستقیم، تنش، انتظار و انباشت حسی را جایگزین می‌کند.

این اثر اگرچه در بستر تاریخی جنگ ریشه دارد، اما با درگیری در مفاهیمی چون نظارت، جنگ‌افزارهای تکنولوژیک، سیستم‌های ارتباطی مختل‌شده و ناپایداری لحظه‌ی کنونی، عمیقاً جلوه‌ای از اکنون محسوب می‌شود. این چیدمان، جنگ را به مثابه پدیده‌ای فیزیکی و فراگیر در نظر می‌گیرد که پیش از پردازش ذهنی، از طریق ارتعاش، صدا و تنش بدنی تجربه می‌شود.

Dastan presents "Lipstick to the Void", a focus room installation by Ali Meer Azimi's installation as part of Dastan:Outside projects. Opening on May 29, 2026 and continuing through June 19. A variation of "Lipstick to the Void" was first presented by Dastan at Liste Art Fair Basel 2022.

Ali Meer Azimi's "Lipstick to the Void" is centered around a very specific moment in time: the split second when disaster happens, what he refers to as "the moment of impact." Developed from his research into the Iran-Iraq War, the work was inspired by moments in which Iraqi electronic disruption technologies disrupted Iranian radar systems. As the radar surface turned into an opaque white field, the red warning sirens sounded and bombs began to fall. Rather than reconstructing the event directly, Azimi translates this rupture into reflective and transparent surfaces, sound, and spatial installation, remaining close to the sensory and psychological conditions of war rather than its literal imagery.

The work is deeply embedded with distortion and fragmented memory, where visibility collapses into interference and perception becomes unstable. Reflective surfaces continuously shift the viewer back into the work, while white opaque forms resemble failed radar screens, obscured signals, or erased information. Memory appears less as a fixed historical narrative and more as scattered sensory residue.

Although not cinematic in a literal sense, the installation functions through cinematic sequencing, where atmosphere overrides narrative. Sound, spatial movement, and abrupt visual contrasts create the sensation of moving through suspended fragments of an unfolding event. Azimi avoids direct representation in favor of tension, anticipation, and sensory accumulation.

While rooted in the historical context of the war, the work feels deeply contemporary in its engagement with surveillance, technological warfare, disrupted communication systems, and the instability of the present moment. The installation approaches war as something physical and atmospheric, experienced through vibration, sound, and bodily tension before it is intellectually processed.